

När mamman blev kapten

Att ge sig ut på långfärdssegling var länge en dröm som låg och skvalpade hos Värmdöbon Linda Lindenau. Det blev en årslång seglats med hennes två tonårsbarn.

TEXT: ÅSA GÖRNERUP FAITH-ELL • FOTO: ULRIKA LIND

Joel målade Tordmulens namn längs färdens väg, här på Madeira. FOTO: PRIVAT

Två spisplattor och en mycket liten gasugn kräver klurig matlagning.

Efter några månader nådde besättningen se den vackra synen av Medelhavet. FOTO: PRIVAT

Det är trångt i segelbåten. Molly, Joel och Linda trängde ihop sig på 18 kvadratmeter.

Med datorer och lite böcker förvandades matplatsen till barnens klassrum. FOTO: PRIVAT

Oceansegelklubbens vimpel hänger fortfarande i Tordmulens stag – fransig och sönderbläst. Sommaren 2004 lämnade Linda Lindenau, hennes två barn och en väninna klubbhamnen på Djurö för att ge sig ut på en långresa till Kanarieöarna. I 13 månader bodde de på den 32 fot långa segelbåten med omkring 18 kvadratmeter yta att röra sig på.

Den här höstkvällen är det inte något vidare seglarväder. Det är vindstilla och fuktigt i luften. Nere i ruffen är värmeljus och lyktor tända.

– Jag har alltid velat långfärdssegla. Om någon hade frågat mig vad jag skulle göra om jag vann en miljon hade jag svarat långsegla, säger Linda Lindenau samtidigt som hon håller ned böror i chili con carnen som puttrar på spisen.

EFTER ATT FAMILJEN provseglat runt södra Sverige sommaren 2003 såg Linda till att bland annat gå sjukvårdskurs, utsjöskerparkurs och fartygsbefäl klass VIII, som är den lägsta yrkesbehörigheten. Väl förberedd tog hon sedan ett lån för att köpa segelbåten Targa 96.

Den 25 juni 2004 seglade familjen i väg söderut för att ta sig till medelhavet via kanalerna med början i Travemünde. Från Sète i Frankrike gick färden vidare till Mallorca, längs marockanska kusten och över till Kanarieöarna.

I hamn hände det att andra människor reagerade över att det inte fanns någon vuxen man i besättningen.

– Det är ett kapitel för sig. Någonstans längs med kanalerna mötte vi en svensk familj med två barn. När jag var nere i båten hörde jag mannen fråga min son Joel var pappa var. När han fick klart för sig att barnens pappa inte var med frågade mannen,

en högstadielärare i 40-årsåldern: ”Men vem är det då som styr båten?”

I början, innan Linda var van att manövrera båten, kom folk fram och sa att hon var duktig. Med tiden försvann berömmet.

– Så länge man klantar sig uppfyller man förväntningarna på hur en kvinna ska bete sig. Är man för bra får man inga kommentarer. Då är man en kvinna som kan köra båt, en konstig sort som man hellre pratar om än med, säger Linda som håller på att skriva en bok om kvinnliga skeppare.

HON SERVERAR CHILI CON carnen på transparenta plasttallrikar. Bakom barnen Joel och Molly Lindenau Stokke, som sitter i soffan, finns en bokhylla med navigationsböcker, Forums fågelbok och en fiskatlas.

Det här var en resa full av upplevelser. Joel fastnade speciellt för hamnstäderna i Marocko. I Muhammedia blev de hembjudna till en svensk muslim för att äta ramadanmiddag. På den lilla kanariska sandön La Graciosa samlade de nya snäckor till eremitkräftor med undermåliga skal.

– De blev asglada och bytte bostad direkt. Efter att ha gått fram och känt med klorna hur brett, tjockt och djupt skalet var, svingade de sig in i snäckan, säger Joel.

MEN ÄVEN OMBORD på Tordmulen fanns ett vardagsliv. Linda arbetade 25 procent på distans för en webbplats på Socialstyrelsen. Tillsammans med barn- och underhållsbidraget fick hon ihop cirka 11 000 kronor i månaden som skulle räcka till hamnavgifter, reparationer, mat och annat.

Flera timmar om dagen ägnade sig barnen, som gick i sjuan och nian, åt skolarbete på Sofia distans. E-post till lärarna skickade de via kortvågsradion. I en hamn på Fuerteventura låg båten granne med en djurpark.

– Det var lite jobbigt att sitta och ha

skola med sjölejon utanför fönstret, men då kunde vi ta rast när de hade show, säger Molly som blev sjösjuk av att plugga under färd.

Att leva tillsammans i ett litet utrymme tror de har fört dem närmare varandra.

– Vi har ju inte bara umgåtts i ett vardagsrum, här har vi ju varit tillsammans i alla möjliga situationer, säger Molly samtidigt som Tordmulen gungar sakta.

På frågan vad de saknade hemifrån funderar de en liten stund.

– Jag längtade efter filmjolk, fri tillgång till dusch, disk- och tvättmaskin. Jag saknade också en fyrkantig säng i stället för båtens L-formade, som jag alltid fick bädda om. Det var också lite ansträngande att aldrig kunna vara helt privat, säger Molly.

Joel, som bodde bakom draperiet i akterruffens andra del, uppskattar i dag ett hus som står stilla, att kunna breda ut alla sina saker och att ha människor han känner omkring sig.

– Resan har inte gett mig någon stor visdom, däremot var det lärorikt och roligt, säger Linda.

NÄR BARNEN HAR FLYTTAT hemifrån vill hon ge sig ut på fler seglatser.

– Det är något med vatten. Det symboliserar en känsla och i det är vi födda. Där finns havsdjur i djupen, mareld och havssköldpaddor, som såg ut som om de trippade förbi flera dagsresor från land, säger Linda.

Under alla timmar till havs tänkte hon mycket på vad hon vill ge sina barn.

– Jag vill att de ska känna tilltro till att de kan genomföra det som de vill göra. En oväntad bieffekt av resan är att jag känner att jag gett mig själv en gåva i och med att jag förverkligat min dröm. Det är en urhäftig känsla.